

Falvai Mátyás: <i>Finnyás ínyenc</i> (Térey János: <i>Teremtés vagy sem</i>)	101
Koncz Tamás: <i>Porlik, mint a szikla</i> (Kántor Lajos: <i>Konglomerát</i>)	105

■ **BIBLIOGRÁFIA**

2012. május–június (Micskei-Kőrös Kata)	110
---	-----

Számunk szerzői	135
-----------------	-----

Lapszámunk borítóján P. Szathmáry István grafikája látható.

Lapunk megjelenését
a Nemzeti Kulturális Alap támogatta.

Nemzeti
Kulturális
Alap

SZEMLE

Ferencz Győző

JANUÁRI NAP

Vagy mégsem

1.

Hiába rángatom magam után,
Egy-kettő, egyre több, mindig leszakad.
Valamit ki kell találnom, hogy el ne
Veszítsem a kitöltetlen napokat.

2.

Nem téveszt meg a szemközti ablaküvegen
Sugarait tükröztető januári nap.
Nem is tudom, mit akarok elkezdni,
Napjaimból semmi sem marad.

Késő, mindig késő, minek visszafelé
Rakosgatni egymás után a szavakat.
Megtörnek a legkisebb repedésen is,
Másként esik a fény, észvesztve irányt váltanak.

3.

Ami előjön, ellenőrizetlenül,
Nem biztos, hogy az van legbelül.
Lehet, hogy a – mi is? – csak úgy jut át
– A minék is? – a falán, hogy összezúzsa magát?

Az is lehet, hogy amint épségben átjut,
A vákuumban szétesik. Az eredményt látjuk.
Nem azt mondom, hogy ott nagyobb a rend,
Vagy hogy akárcsak sejteném, mi van odabent,
De arról, ami a felszínen kavarog,
Sajnos, még ennyit sem mondhatok.

4.

Hátra-hátrafordulva összeszedem
A naptáramból kihullott lapokat,
Forgatom, hogy hátha, de nem, de nem,
Nem tudom már visszailleszteni őket.
Ha volt is, nincs meg a helyük, üresen
Marad minden kihullott papírdarab,
Üresen, üresen, hát mindet elengedem.
A gyűrött éveken majd lassan átzörögnek.

Pannonhalmi Szemle, 2012/2.

Ferencz Győző 1954-ben született Budapesten.
Verset ír, műfordítással foglalkozik. József Attila-díjas.

Józsa Márta

A MANGÁLOK FÖLDJÉN

Egy regényrészlet lekerekítése

I

„Szebb az az arc, amelyen valami anyajegy van.”
(Seneca Ovidiusról)

Zavaros, nehezen megközelíthető, kezdetben kicsit riasztó, később valamelyest megnyugtató környezetben fekszik a mangálok városa. Ki- és megkerülhetetlen. A görögök alapították a rómaiaknak ajándékba, legyen majd hová száműzniük a költőiket. Olyan teret alakítottak ki, ahonnan hasztalan könyörögné vissza magát egy-egy kegyvesztett, így meg sem próbálja. Helyet kaptak, mely beszippant. A száműzetés pusztán hazámtól s szeretteimtől fosztott meg, szokta mondogatni Völgyi Dregán, magamtól, a költészettől soha. És tulajdonképpen Mordizom királylánytól sem, de ezt nem lesz könnyű bizonyítani. Néha el is bizonytalanodik, a bizonytalanság megviseli, mint a jeges szél. Sovány tehénkéssel együtt bámulja a jégtáblás tengert. Január hatodikát írnak éppen, vízkereszt. Ezen a napon is szülehettem volna, ide ez illenék, a víz, az én keresztem. Mormolja, joga a mormoláshoz még akad. Vagy mormolja neki a víz, a mangál tenger. Egy másik tenger volt a szeme előtt, tengerparti fiú volt, olyan tenger partján született, ahol a homokpartot sohasem fedte hó, partján sziklák nőttek, s nem kukorica, kalózok támadtak, s nem skorbut, pelagra, mint az itteni, napszám puliszkát majszoló parasztokat.

Az a tenger rendszerint már márciusban meleg volt, és éppenséggel novemberben sem volt törvényszerű, hogy kivetette volna magából az úszkáló különcöt. Különc volt csak, nem lázadó, holott második fia volt apjának. Fényes közhivatal állt volna előtte Rómában, s ha azt a lehetőséget hamar el is baszarintotta, mehetett volna még törvényszéki gyakornoknak Athénba. Vagy bárhová, ami nem provincia. Vagy legalább nem az. Ám a szónoklattan s a hatalmasokhoz való hűség nem volt ínyére, még ha a hivatal csábítására jóízűen gondolt is olykor. Mert van annak csábítása, ha tagadjuk is. Mi lesz így velem – morfondírozott gyakorta –, testben gyenge, lélekben alkalmatlan vagyok arra, amire